

ת"פ 42436/03 - מדינת ישראל נגד יוחנן ריביאב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42436-03-17 מדינת ישראל נ' ריביאב
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-ביבלי

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
בomezutot b"c עוזד שירלי אוחזין

נגד
יוחנן ריביאב - הנאשם
בomezutot b"c עוזד זיווה ארנסטי

הכרעת דין

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן - **חוק העונשין**); ואילו, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי ביום 16.06.13 בשעות הערב ברחוב יפו בירושלים איים הנאשם על מר שמעון יהודה טובול (להלן - **המתלון**) באומרו "אתה לא מכיר אותי אתה התעסקת עם אדם שיירוג אותך" וכן תקף אותו בכר שسطר לו בפנים.

כפיית הנאשם נמסרה בדיון מיום 19.09.18, ולדבריו עומדת לו טענת אלibi שלא נבדקה, וכן נטען כי כלל לא בוצע מסדר תמונות.

ביום 19.12.15 התקיימה ישיבת הוכחות ראשונה בתיק, אליה לא התיצב הנאשם. בפתח הדיון זה דחיתתי את בקשה ההגנה לדוחות את מועד הדיון, תוך שצינתי את היעדרו ורמי הרבות של הנאשם מן הדיונים בעניינו, וכן ציניתי כי הנאשם הוזהר כדי שיכל שלא יתיצב לדין ההוכחות, ישמעו העדים בהיעדרו. מכל מקום, לדין הוכחות נוספות נוספה שהתקיימו ביום 20.01.12, התיצב הנאשם.

מטעם המאשימה העידו המתלון; עד תביעה מס' 2, מר דוד אוליאל (להלן - מר אוליאל); ועד תביעה מס' 3, רס"מ
עמוד 1

תומר פרג (להלן - **רס"מ פרג**). מטעם ההגנה העיד הנאשם.

העדויות

המתلون העיד כי ביום האירוע סיים את יום עבודתו בעיריית ירושלים, והחל ללכת לכיוון רכבו. בשלב מסוים, נתקל בשתי נשים שניסו להיפטר מדברה בקרבתן. הנאשם סייע להן, סילק את הדבורה ושתי הנשים הציעו לו להצטרף אליהן. השלושה החליטו להתיישב בمساعدة ברחווב יפו בירושלים. בעודם יושבים בمسעדה, הבנינה גם מספסלים נמוכים, הגיעו הנאשם, וביקש מהחת הנשים לבוא עמו הצידה. לאחר מספר דקות שבה האחרונה לשולחן וסיפרה כי הנאשם איים עליה. המתلون העיד כי בשלב זה חשב לעזוב את המקום, אולם שוכנע לבסוף להישאר. אז אז, לאחר מספר דקות התקרב הנאשם בשנית אל השלושה באופן מאים, וביקש מן המתلون לגשת אליו הצידה. המתلون סירב לעשות כן שאז תקף אותו הנאשם בסתרה "אחרי כמה דקות הנאשם בא אליו בזרה מאוד מאימת ואמר אני רוצה לדבר איתך מצד' הרקע לתקיפה כבר היה, אני חששתי מאוד. אמרתי לא, אתה רוצה לדבר איתני פה. אז ביל' לחשבו בפעם הוא הכנס לסתירה מצצלת בפרצוף" (עמ' 23 לפרט', ש' 18-15; טעויות במקור - ש.ב.). המתلون המשיך וטייר כי מיד לאחר מכן הנאשם ברוח מן המקום. המתلون ניסה לדודף אחריו, בתקווה שבשלב מסוים יתקל באיש משטרה אולם לא הצליח. בשלב מסוים שב לסייעת, והוא הודיע כי הוא הולך למשטרה על מנת להגיש תלונה. עוד הוא תיאר כי באחד הימים שלאחר האירוע הופיע הנאשם במקום עבודתו באופן שיצר אצל המתلون חשש ממשי. המתلون הבHIR בעדותו כי ידע את שמו של הנאשם כי הוא מסתובב באזור מגoria של אמו, וכן כי בעבר התפלל בבית הכנסת שאביו של המתلون היה מתפלל בו.

המתلون שמספרים להעיד ביום 15.12.19, התיצב לדין הוחחות השני ביום 20.01.2020, לבקשת המאשימה, על מנת לזהות את הנאשם באולם בית המשפט. בהחלטה בפתח הדיון אפשרית למאשימה להשלים את חקירתו של המתلون, נוכח היעדרותו של הנאשם מן הדיון הקודם. המתلون אכן זיהה את הנאשם באולם בית המשפט כמו שתקף אותו ואימעדיין.

רס"מ פרג גבה את הودעת הנאשם במשטרה. בחקירה הנגדית נשאל מדוע לא נבדקה טענת האליibi שלו לפיה נכח בתל אביב ביום האירוע. **רס"מ פרג** השיב כי הנאשם מסר שאנו זוכר "ובניגוד לטענה של תל אביב הוא מшиб שהוא לא זוכר אבל שאולי תהיה לו הארה" (עמ' 26 לפרט', ש' 5-4).

מר אוליאל עובד בתחום ח' הלילה בירושלים. בעדותו הראשית נשאל לגבי האירוע נשוא כתוב האישום, אולם התקשה לתאר את אשר אירע בתואנה כי במסגרת תפקידו הוא עד למספר רב של קטטות ואירועי אלימות. הדברים יובאו בהרחבה בחלק הדיון, אולם יצוין כבר עתה כי בבקשת ב'כ הנאשם הוגשה הודעתו של מר אוליאל במשטרה חלף חקירתו הראשית (ת/3). במסגרת חקירתו הנגדית הتابקש מר אוליאל לזהות את הנאשם כאמור יוחאי שתקף את המתلون, אולם לאחר שהabit בנאשם מסר כי אותו יוחאי אינו נוכח באולם בית המשפט.

הנאשם העיד בחקירה הראשית כי הוא אינו מכיר את המתلون, ואין ידוע דבר אודות האירוע נשוא כתוב האישום.

למייב זכרונו, כך העיד, ביום האירוע היה בתל אביב "אני זכר שהייתי בתל אביב, הלכתי לביקור או שהייתי באירוע משפחתי שהוא זהה. מעבר לזה לא זכר" (עמ' 35 לפroot, ש' 9-8).

דין:

המיאה מבססת את אשם הנאשם על עדויות המתلون ומר אוליאל, שיש בהן, לדידה, כדי להוכיח את אשםו מעל לכל ספק סביר. מנגד, הנאשם טוען כי אין לו יד בדבר, וכי למייב זכרונו כלל לא נכח בירושלים ביום האירוע.

עסקין בחלוקת הנשענת כולה על מהימנותם של עדים, מבלי שקיימת ראייה אובייקטיבית נוספת שיש בה כדי לשפוך אור על שהתרחש באירוע. משכך, נדרשת בחינה دقקנית של עדויות המעורבים, באופן שילמד על אשםו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. כיצד, אחת מתכליותו של ההליך הפלילי היא גילוי האמת. נפסק לא אחת כי חישפת האמת העובדתית היא מתקייד החשובים של בית המשפט, והדבר מקבל משנה תוקף מקום בו עסקין בתיק הנשען כלו על עדויות המעורבים (ראו למשל ב- ע"פ 09/2010 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.10.20), בפס' 82). לצד זאת נפסק: "זודק: ברוי כי יש מקרים בהם נבער מבית המשפט לחשוף את האמת העובדתית. במקרים כאלה, בית המשפט ידחה את התביעה (כשמדובר בתביעה אזרחותית) או יזכה את הנאשם (כשמדובר באישום פלילי) בהתאם ל'כללי המשחק' הקובעים את נטלי השכנוע המוטלים על כל צד" (שם).

אקדמיות תוצאה לניטוח העדויות ואצין כי בנסיבות המקירה דנא אני סבורה כי המיאה עמדה בנטול המוטל עליו, והוכיחה את אשםו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, והכל כמפורט להלן;

א. עדות המתلون

אני מוצאת לקבל את גרסת המתلون כלשונה, ולהעניק לה משקל גבוה, ولو כיוון שלא עלה בידי ההגנה ללמידה על בקיעים משמעותיים בגרסתו או במהימנותו. דומה כי עיקר חקירותו הנגדית עסקה בשאלת הפער בין עדותו בבית המשפט לבין הודהתו במשטרה (נ/1), ומשכך הוגשה הודהתו במשטרה על מנת לעמוד על הפערים. עיון בהודעתו של המתلون במשטרה והשוואה לה עדותו בבית המשפט אינה מלמדת על סתיות היורדות לכדי שורש האמת והועלות כדי אמרות שקר. אני סבורה כי ההיפך הוא הנכון, ודומה כי ניתן לזקק מדבריו של המתلون גרסה בעלת גרעין מבוסס של אמת.

כן, המתلون הגיע מיד לאחר קורות האירוע אל תחנת המשטרה להגיש תלונה נגד הנאשם, בגדירה תיאר כי ישב עם שתי נשים על ספסל ברחוב יפו. המתلون תיאר בהודעתו כי לפתח הגיעו הנאשם, אשר שמו הפרטיו יוחנן, ואשר אותו הוא ראה מספר פעמים בעיר מבלי שקיימת בין השניים היכרות של ממש. המתلون תיאר בהודעתו כי "הוא ישר אמר לי בווא קומ קומ אני רוצה לדבר איתך ואמר את זה בצורה מאימת מואוד. אני חששתי לך אם אמרת לי סליחה אני לא מכיר אותך מה אתה בא אליו בצורה זאת. איך שאמרת לו את זה ועוד בהיותי יושב הוא הכנס ל' סטירה חזקה מואוד לפרצוף והתחילה לרווץ" (נ/1, ש' 8-5). במסגרת חקירתו הנגדית, עומר המתلون עם כך שכלל לא תיאר בהודעתו את

החלק הראשון של האירוע, בגדרו הגיעו הנאים, ושוחח לצד עם אחת הנשים שישבו עם המתلون, שלאחר מכן מסרה כי הנאים אינם עליה.

בניגוד לעמדת ההגנה, אינני רואה בפער זה ממשום סתייה ממשמעותית. מסקנתיו זו נשענת על כך שמדובר בזמן קצר לאחר האירוע (כחצי שעה) בגדרו הותקף המתلون, ויתכן כי הגיעו בסערה רגשות למסור תלונתו. עוד אוסיף, שהמדובר בתלונה שנמסרה באופן חופשי על ידי המתلون, ובורי כי יתכן ולא ראה בפרט זה ממשום פרט קרייטי הדורש דיוקן. בנוסף, וכן העיקר, מופעה זו בגדירה מתאימים מהתלונות בעבירות אלימות פרטיים נוספים במסגרת עדותם בבית המשפט איננה דבר חריג. ההגעה לתחנת המשטרה ומסירת התלונה אינה דבר קל ועיקר, והוא מזמן לעיתים קשיים המתבצעים במידע החלקי שנמסר על ידם באותו רגע. אחד מתקמידו של בית המשפט הוא בחינה והשווואה של העדות אל מול גרסתם הראשונה, והתרשומות האם ניתן לזקק גרסה סדרה וכנה מדבריהם.

בנסיבות המקרא דנן, אני סבורה כי ניתן בהחלט לראות שגרסת המתلون, בעיקרה- גרסתאמת היא. הטעים שהודגשו על ידי הגנה הינם פערים מינוריים ואין בהם כדי להשילך על חוסר מהימנותו של המתلون. עיר עוד, כי יתר הפרטיהם שמסר המתلون בהודעתו במשטרת היו זהים בעיקרם לעדותו בבית המשפט, ולא מצאתי פערים נוספים. ההגנה אף היא לא העלתה בחקירתה הנגדית אינטרס צזה או אחר אשר אשר בגין טיפול המתلون האשמה שווה על הנאים. לבסוף, במסגרת הودעתו במשטרת, מסר המתلون פרטיו של מר אוליאל, עד ראייה לאירוע, אשר מחזקת את גרסת המתلون, כפי שיפורט להלן.

ב. עדותו של מר אוליאל

עדותו של מר אוליאל הותירה רושם ברור ונoir של חשש מפני הנאים. כאמור, מר אוליאל העיד בבית המשפט במועד הדיון בו נכח הנאים. עוד בראשית עדותו ניכרים היי ניסיונו להימנע מלמסור מידע אשר יפליל את הנאים. כך למשל, מסר כי "אני עובד בתחום חי הלילה, כפי שאמרתי. יש במקרה פעמיים בשבוע שיש מקרה אלימות ברחוב זהה. דבר שקרה לפני כל כך הרבה זמן, אך תזכיר פרטי פרטיים" (עמ' 31 לפrox, ש' 16-14). בהמשך, ולאחר שבית המשפט הבahir לו כי עליו לתאר את האירוע כפי שהוא זכר אותו מסר כי יקרא מהודעתו, אולם שהובהר לו שעליו לתאר האירוע מזכירנו שלו מסר "ההודעה הייתה שכח שם יוחאי דחף משיחו בגל שהוא רב אליו על מקום שהוא צזה" (שם, ש' 23). כאשר רענן זכרנו פעם נוספת, ובית המשפט ביקש ממאר אוליאל לתאר את שהתרחש בעבר האירוע מסר "אני לא זכר אייפה עמדתי ומה עשיתי, אבל על סמך ההודעה שקררתי עכשו (מבקש לקרוא שוב), הייתה בשעה 18:00 בערך, יוחאי ישב עם שתי בחורות" (שם, ש' 28-27). לבסוף, ב"כ הנאים ביקשה להגיש את הודעתו במשטרת חלף חקירותו הראשית (ת/3). בחקירותו הנגדית נשאל האם מישחו אים עליו והאם הגיעו מרצונו לבית המשפט, ולכך השיב בשילוה. עוד הוא נשאל האם אותו יוחאי המתואר בהודעתו במשטרת, נכון באולם בית המשפט, ולאחר שהabit בנאים השיב בשילוה.

הודעתו של מר אוליאל במשטרת (ת/3), אשר הוגשה בהסכמה הצדדים, נמסרה כשלושה שבועות לאחר האירוע.

במסגרת הودעתו, מסר מר אוליאל כי ביום האירוע הבחן באדם מבוגר יחסית ישב עם שתי בחורות על ספסל שאז יוחנן המכונה על ידי האנשים במרכז העיר יוחאי הוא התקדם לעבר הבן אדם זהה עם שתי הבחורות. אותו בן אדם אמר לו משהו, לא זכר מה, ואז יוחאי הוריד לו וואחד סטירה וברח משם. ממש הוריד לו סטירה חזקה כמו בוקס לראש וברח" (ת/3, ש' 5-3).

תמונה איפא הפער בין עדותו של מר אוליאל בבית המשפט, במסגרתה התקשה לתאר את אשר ראה במו עיניו אף לאחר שעין בהודעה זו, לבין הודעתו במשטרה, בגדירה תיאר בפיירוט את האירוע. כאמור, אני סבורה כי הפער האמור נובע מפחד וחשש ממשי של מר אוליאל מפני הנאים. מסקنتי זו נשענת בעיקרה על משפט שמסר מר אוליאל בסוף הודיעתו במשטרה, כאשר נשאל האם יש לו דבר מה להוסיף: "יש היכרות עם היוחאי הזה ואני (צ"ל - אני) אומר פה חד משמעות שלא יהיה מצב שיוחאי ידע שאין מסרתי את העדות" (ת/3, ש' 21-20). אני סבורה כי פרט זה שהובא מפי של מר אוליאל במשטרה יש בו כדי להסביר את ניסיונו להתחמק מממן עדות ברורה באשר להתרחש, כמו גם להסביר את הסיבה לכך שלא זיהה את הנאים באולם בית המשפט. בשים לב לאמר לעיל, ובפרט לאור הגשת הודיעתו של מר אוליאל לעוני, אני מוצאת לאמץ את גרסתו כפי שנמסרה במשטרה.

מר אוליאל נשאל במשטרה האם הוא מכיר את אותו יוחאי והשיב "בטח" (ת/3, ש' 9), באופן המסייע בדבר זהותו של הנאים כמבצע העבירה. העובדה כי הנאים לא זיהה את אותו יוחאי כנאים באולם בית המשפט אין בה כדי לגרוע ממסקנה זו._CIDOU, זיהוי הנער באולם בית המשפט, בכלל, הינו זיהוי שיש להעניק לו משקל אפסי, כמעט במקדים יוצאי דופן (ראו דנ"פ 09/0082 פלונית נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 21.12.09), בפסק' 5 וההפניות שם). בענייננו, אי זיהוי של מר אוליאל את הנאים באולם בית המשפט אין בו כדי לעורר ספק, וזאת לאור החשש שהעליה מר אוליאל בהודיעתו במשטרה, לפיו אסור כי יודיע לנאים כי הוא מסר הודיעתו זו (יש בה הלכה למעשה כדי להפليل את הנאים בתקיפת המתلون).

כאן הוא המקום להתייחס לטענה לפיה לא נערכ מסדר זיהוי, גם שהנאים ביקש לעשות כן במהלך חקירתו במשטרה. אין חולק כי עירcit מסדר זיהוי הינו חלק מהחקירה יסודית של המשטרה שמטרתה חקר האמת. עם זאת, אין משמעות הדבר שיש לעורר מסדר כאמור בכל מקרה ומקרה, וברי כי הדבר נתון לשיקול דעת היחידה החקורת בהתאם לכל הראיות שבידיה. ביחס למסדר זיהוי נקבע לא אחת בפסקה כי "בפרט נקבע כי כאשר קיימת היכרות מוקדמת בין עד לבין נאים, די בהצבעה על הנאים הננסכת על מהימנותו של העד תוך התחשבות בתנאי זירות האירוע אשר עשויים היו להקשות על זיהוי הנאים, ואין צורך בעירcit מסדר זיהוי - אף אם מדובר בהיכרות חזותית בלבד" (ראו: ע"פ 779/19 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (פורסם ב公报, 19.07.22), בפסק' 12 וכן ההפניות שם). השאלה העולה בנסיבות המקרה דן בכך האם היעדר קיומו של מסדר זיהוי מוביל לספק בדבר זהות הנאים כמבצע העבירה. אני סבורה כי על שאלת זו יש להשיב בשילוליה. קביעה זו נשענת בעיקירה על כך שמר אוליאל מסר מפורשות כי קיימת היכרות בין לבין הנאים, ואף מסר בהודיעתו כי הנאים הוא "יוחנן המכונה על ידי אנשים במרכז העיר יוחאי" (ת/3, ש' 3). הנאים עצמו אישר בחקירתו הראשית כי "כן, קוראים לי יוחנן יוחאי" (עמ' 35 לפרט', ש' 11) ובהמשך אף מסר כי "יש הרבה שמחאים אותו. אני ממרכז העיר" (עמ' 37 לפרט', ש' 18).

לכל האמור יש להוסיף גם את עדותו של המתلون עצמו שמסר כי הוא מכיר חזותית את הנאים ממרכז העיר ירושלים "שוב אמרתי, שאמא שלי גרה במרכז העיר והוא מסתובב שם הרבה, העין שלי קלטה אותו וגם פעם פעמיים היה

מתפלל בבית הכנסת שבaba שלו התפלל בו במרכז העיר" (עמ' 23 לפרט', ש' 26-25). עולה איפא כי האירע נשוא כתוב האישום איננו הפעם הראשונה בהפגש במתלון בנאשם. כאמור לעיל, ליזהו הנאשם באולם בית המשפט יש להעניק משקל מזערני, עם זאת אני סבורה כי בנסיבות שתוארו לעיל, ובפרט לאור היכרות חזותית של המתלון את הנאשם, יש לראות בזיהוי של המתלון את הנאשם (עמ' 31 לפרט', ש' 8-1) משומן חזוק ליזהו של הנאשם. אדגיש כי זיהויו של הנאשם נסמך על הנימוקים שפורטו לעיל, ואין בזיהוי המתלון את הנאשם ממשום נתון שהטה את הcpf.

דומה איפא כי נכון האמור לעיל, אין לטענת ההגנה- לפיה יתכן וכיים אדם אחר בשם יוחנן, הידוע בכינוי יוחאי, והמנוכר במרכז העיר ירושלים הוא שתקף את המתלון- על מה להישען.

ג. גרסת הנאשם

להשלמת התמונהऋאת גרסתו של הנאשם במשטרה (ת/1), בגדירה מסר "אני לא זוכר את המקרה וגם לא הייתה פה אני הייתה בתל אביב באותו היום" (ת/1, ש' 6), ומיד לאחר מכן "אני לא זוכר אבל כנראה שלא הייתה פה. אני הייתה כנראה בתל אביב ואני מביא סchorah ומוכר בגדים" (שם, ש' 8). כאשר עומת עם החשד שתקף ואיים על המתלון מסר "לא זוכר לי, אולי תהיה לי הארה ובגדול אולי בן אדם שהכי יעצבן אותו אז אני לא יודעת. אבל אני אומר לך שאני בכל בתל אביב ובעשוות הפנאי בירושלים אני רק עושה ספורט" (שם, ש' 21-20).

עדותם של הנאשם בבית המשפט לא הותירה כי רושם מהימן. ניכר כי לאורכה ניסה להיבנות מאותה טענת אליבי לכואירות אותה טען בחצי פה (לכל היותר) בהודעתו במשטרה. אני סבורה כי בטענה זו אין ממש, וחurf ניסיונותיו של הנאשם להיבנות ממנה, אלה נועדו לכישלון. כך למשל, בחקירהתו הראשית מסר כי ביום האירע "אני זוכר שהייתי בתל אביב, הלכתי לביקור או שהייתי באירוע משפחתי או משהו צזה. מעבר לזה לא זוכר" (עמ' 35 לפרט', ש' 9-8). דא עקע, שהודעתו במשטרה לא מסר ولو בدل של מידע הנוגע לביקור או אירוע משפחתי, ודוקא תיאר את שהותו בתל אביב כנוגעת לעובודתו כambilai סchorah ומוכר בגדים.

כמו כן, דומה כי גרסתו לפיה שהה באותו יום בתל אביב אין בה כדי לסתור את האפשרות לפיה שהה בשעות הערב בירושלים. כך, הנאשם מסר כי עבדתו בחלוקת סchorah הינה בשעות הלילה ועד השעה 00:00 בבוקר. כאשר עומת בחקירה נגדית עם הנtanן לפיו האירע נשוא כתוב האישום התרחש בשעות הערב המוקדמות (19:00) מסר כי "שוכן אני אומר שכנראה לא הייתי באותו יום בירושלים. זה לא כנראה אני הייתה צלול באותו זמן. היום אני לא זוכר מה היה" (עמ' 36 לפרט', ש' 16-15) ובהמשך, לאור שאלת בית המשפט בעניין זה השיב "נכון. אבל כנראה שבאותו יום לא הייתה בירושלים, ואני טענתי את זה" (שם, ש' 19). קל להיווכח שהנאשם מנסה להיתלות מהמידע שמסר במהלך חקירתו במשטרה. ברם, גם בתחינת המשטרה לא העניק הנאשם גרסת אליבי סדורה, כי אם **אפשרות** לכך שבאים האירע שהה בתל אביב. וכך יש להוסיף, כי הודעתו במשטרה נגבהה ביום 16.07.2006 שלושה שבועות לאחר קרות האירע, באופן המחזק את הסברה לפיה ניסה הנאשם להיאחז בטענה קלישה ובלתי מבוססת. הנאשם לא ביסס את ה"אליבי" בכלל מסמך, עדות או בدل ראייה, אלא המדבר היה בטענה בעלמא שנאמרה בחצי פה, כאמור.

כלל ידוע הוא כי על מנת לבסס טענת אלibi על הנאשם מוטל הנטל להראות כי האלibi שולל לחייב את האפשרות שנטל חלק בביצוע העבירה (ראו: ע"פ 4528/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם ב公报, 19.06.16), בפס' 28 וכן ראו הפניה שם). התרשמתי כי בנסיבות המקרה דן, הנאשם לא עמד בטל הנדרש- ההיפך הוא הנכון. ניכר כי בעדוינו ניסה להיתלות באפשרות הקלושה לפיה נכח בתל אביב באותו העת, מבלי שהציג ولو ראשית ראייה לכך, ותוך שהוא עומד בסטייה חזיתית לעדויות של המתלוון ושל מר אוליאל. הסברו של רס"מ פרג בעדוינו בבית המשפט, לפיו לא בדק נתון זה לאור כך שהנאשם עצמו לא זכר זאת מפורשת- מקובל עלי". בהודעתו של הנאשם במשטרה הוא לא ניסה בשום צורה לבסס טענתו זו.

תוצאה

כמפורט לעיל, אני מוצאת לאמץ עדות המתלוון במלואה, כמו גם את גרסתו של מר אוליאל כפי שניתנה בתקנות המשטרה (ת/3), שכן עדותו בבית המשפט הייתה מתחמקת וניכר היה כי חשש מן הנאשם. גרסת הנאשם הייתה מתחמקת ונתלהה, רובה כולה, באפשרות הבלתי מבוססת לפיה לא נכח כלל בירושלים ביום האירוע.

סוף דבר; אני מרשיעה את הנאשם במיחס לו בכתב האישום, היינו בביצוע עבירות של תקיפה סתם ואיומים.

ניתנה היום, א' אדר תש"פ, 26 פברואר 2020, במעמד הצדדים